

Standpunkt, som jeg til min Forbauselse hører, at en og anden af mine ærede Modstandere her i Salen indtager, naar de træde op og betegne dem som disse elendige Punkter, disse betydningsløse Punkter osv. Det er en Opfattelse, som jeg iøvrigt i Forbigaaende vil bemærke, gjør det endnu mere forbausende, at ærede Medlemmer kunne stille sig paa et saadant Standpunkt, at de for at holde paa deres Affattelse af disse Punkter ville udsætte Landet for saadanne Eventualiteter som den, man nu kan se i Dinene. Men disse Punkter ere jo, lad os sige det, saaa gjenemsløiede, saaa gjenemmærkede, at det hos Alle her bevirker den største Leede at se dem optræde igjen, og jeg maa tilstaa, at, da det skete fra den ærede Ordførers Side, var den Maade, hvorpaa han gjorde det idag, heller ikke skiftet til at formindste denne Leede, og jeg vil yderligere sige, at den Maade, hvorpaa Flertallet i sin Erklæring har behandlet disse Punkter, rigtignok ingenlunde er skiftet til at bringe nogen Interesse for deres Optagelse frem, thi hele den Maade, hvorpaa de have behandlet disse Punkter i deres Erklæring, kan kun betegnes ved en fuldstændig Bortseer fra Realiteten af Sagerne. Der er ikke Tale om, hvad der med Hensyn til disse er det Rette og Gavnligste, men man har i Erklæringen fuldstændig skiftet sig paa, hvad man i det andet Thing har kaldet en Procedure- eller en Procesuel- Politik. (En Stemme: Prokurator-Politik!) Sa, der har ogsaa været Tale om Prokurator-Politik, det kan man ogsaa kalde den for, ja, man kan endogsaa bedre kalde den Maade, hvorpaa Flertallet har skiftet sig, for Prokurator-Politik end for Procesuel-Politik, thi man vil ialtsald gjøre vor Proces stor Uret ved at tro, at den Opfattelse skulde betragtes som den rette i vor Proces, at hænge sig i enkelte Udtalelser, der ere komne frem paa en vis Tid, og fortolke dem udelukkende efter deres isolerede Ordbetydning uden Hensyn til den Mening, de havde, saaledes som det ærede Flertal jo gjør med Hensyn til disse Ord: „afsluttende Dyrtdstillæg“. Det er det, man bestandig procederer paa; man siger: Ministeren har engang sagt, at det var et afsluttende Dyrtdstillæg. (Ordføreren: Han har sagt det i Landsthinget!) Sa, han kan jo godt sige det i Landsthinget, han kan jo sige det i dette Dieblit, han kan sige det tusinde Gange, fordi han samtidig med, at han dengang udtalte det, motiverede, hvorfor det var et afsluttende Dyrtdstillæg, nemlig, ikke fordi Dyrtiden var ophørt, men fordi den var ophørt som egentlig Dyrtd, efter som Tilstanden nu maatte betegnes som vedvarende, saaledes at der ikke kunde være Spørgsmaal om mere at redressere dens Følger ved en forbigaaende Lov. Det erkjendes jo ogsaa fra det ærede Flertals Side; men man vedbliver at fastholde dette Ord „afsluttende Dyrtdstillæg“, og saa er det noget Ryt. Naar man spørger dem: Er Dyrtden da

ikke endnu tilstede, lyder Svaret: Jo, den er tilstede, men er det Dyrtd nu, er vor Stilling en hel anden, end den var før. Hele den Maade at procedere paa, er Noget, hvormed jeg kan sige det Samme, som den ærede Ordfører før sagde om noget Andet, nemlig at det minder om den Procedure, man kan høre for Stranken ved Underretterne; men jeg vil dog hellere sige, at den minder om den Procedure, man for en Snæs Aar siden hørte for Stranken i Underretterne. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig deri. Det, jeg havde ønsket at udtale mig om, er om Stillingen, som den er nu. Jeg havde egentlig, ligesom det ærede Medlem for Helsingør, troet, at man vilde have taget denne Forhandling paa en ganske formel Maade. Det er høist naturligt, at Folkethinget efter hele Situationen vender tilbage til den tidligere Affattelse af Finantsloven, deri vilde Ingen have fundet noget Forunderligt, og det vilde være en fuldkommen konsekvent Situation, om den gjør det i dette Dieblit, men det har forbausset mig at høre, at man har fundet det rigtigt og nødvendigt allerede nu paa dette Stadium at, om jeg saa maa sige, stive sig op til Udtalelser, der skulde være foregribende for hele Sagens videre Gang, og som skulde betegne, at det er Umulighed for dette Thing at fravige sit Standpunkt med Hensyn til noget af disse 3 Punkter, at det er en Umulighed for dette Thing at gjøre nogensomhelst Indrømmelse med Hensyn til noget af de Punkter, der danne Uoverensstemmelsen mellem dette og det andet Thing. Jeg tror, mine Herrer, at turde sige, at er det saa, at de tro, at det er Folkethinget en Umulighed at gjøre nogensomhelst Indrømmelse paa disse Punkter, saa maa det ogsaa være dem klart, at det er en Umulighed, at der kan komme nogen Finantslov, thi det tror jeg ikke kan være skult for Nogen, at er det en Umulighed for dette Thing at gjøre nogensomhelst Indrømmelse paa noget som helst af de tre Punkter, som danne Uoverensstemmelsen mellem Thingene, er det mindst tre Gange saa stor en Umulighed for Landsthinget at gjøre Indrømmelser paa alle de tre Punkter, hvormed Striden dreier sig; det tror jeg ikke er skult for Nogen; jeg tror ikke, at Nogen kan nære Tvivl derom, og hvis Nogen virkelig nærer Tvivl i saa Henseende, ville de vistnok ikke finde Andet, end at den nu maa være fjernet ved de Udtalelser, der kom i Landsthinget, selv fra Mænd, der iøvrigt udtale en fra Flertallet der noget afvigende Opfattelse. Der gjorde sig vistnok i Landsthinget en noget forskellig Opfattelse gjældende af visse Forhold; der gjorde sig forskellige Opfattelser gjældende om, med hvilke Midler de forskellige Diemed skulde naas, men om selve Maalet var der ingen Uenighed. Det fremragende Medlem af Landsthinget, hvis Udtalelser have vakt saa megen Opmærksomhed, og som have givet Anledning til saa megen Dmtale i den senere Tid,